

Arrest

nr. 204 592 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, W.S., alias W.A., alias W.J., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en de soennitische geloofsleer te belijden. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u afkomstig te zijn van Khanjar (district Hesarak, provincie Nangarhar). X 2016 werd u achttien jaar oud. U ging nooit naar school en bent bijgevolg ongeletterd gebleven. Uw vader was een landbouwer. Behalve wat cricket spelen met uw vrienden deed u verder helemaal niets. Toen uw vader op een dag niet van het veld naar huis kwam, zei uw moeder dat u hem moest halen. U keerde samen met uw vader naar huis terug toen jullie een dertigtal mensen van de Taliban opmerkten. Zij hielden zich op nabij een post van de arbaki en leken van plan die aan te vallen.

Die nacht was er een luchtaanval, waarbij bijna alle Taliban om het leven kwamen. Enkele overlevende Taliban wisten dat u en uw vader hen hadden gezien nabij de controlepost. De Taliban kwamen naar jullie woonst en wilden dat uw vader met hen meekwam. Hij zou met hun leider moeten praten. Echter, omdat uw vader in de ogen van de Taliban een spion was, hebben zij hem vermoord. Zijn lichaam werd door de ouderen van het dorp naar huis gebracht. Uw moeder vreesde dat u het volgende slachtoffer van de Taliban zou worden en wou dat u Afghanistan verliet. Uw schoonbroer, eveneens woonachtig in Khanjar, regelde uw vertrek. Met een smokkelaar reisde u naar Pakistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Hongarije en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 28 juli 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u door de Taliban werd gevisieerd. Bovendien achtte u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vroeg. U legde geen documenten neer.

Op 10 augustus 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde herkomst uit Hesarak noch aan de problemen die u er met de Taliban zou hebben gehad. In het arrest van 14 december 2016 bevestigde de RvV deze beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

U verliet België niet en diende een tweede asielaanvraag in op 6 maart 2017. U verklaarde uw broer (A.S. CG 11/20596, O.V. 6.874.808) in België te zijn tegengekomen. Hij maande u aan om de waarheid te vertellen. U stelde dat u over allerlei zaken loog tijdens uw eerste asielaanvraag. In werkelijkheid bent u geboren in Shne Wena, een vluchtelingenkamp voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (Akora Khatak, district Nowshera, provincie KPK). Uw ouders waren afkomstig van Kak Ghor (district Kohi Safi, provincie Parwan, Afghanistan). Ze verlieten lang geleden hun land van herkomst omdat er oorlog heerste tussen de Russen en de Afghanen. Uw broer A.S. ondervond in Pakistan problemen met de familie van een meisje waarop hij verliefd was. Daarom verliet hij met u het land, richting Europa. U was toen ongeveer vijftien jaar oud. U en uw broer raakten elkaar kwijt in Iran. U reisde door naar Turkije, waar u drie jaar verbleef en werkte. Daarna reisde u via Griekenland door naar Bulgarije, waar u twee maanden verbleef. U reisde vervolgens via Servië en Hongarije en kwam aan in Tsjechië, waar u drie à vier maanden verbleef en werd mishandeld door de autoriteiten. U reisde door naar Duitsland, waar u één à twee maanden verbleef. Vervolgens kwam u naar België. U bent nog nooit in Afghanistan geweest, waardoor u er niemand kent en er aldus ook niet naar kan terugkeren. Ter staving van uw asielaanvraag stuurde uw advocaat op 6 november 2017 kopieën op van Afghaanse vluchtelingenkaarten die van uw broer en uw vader zouden zijn.

Op 25 januari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen geloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over de documenten die uw relaas zouden aantonen, noch een afdoende reden kon geven waarom u deze documenten niet kon voorleggen ter ondersteuning van uw asielprocedure; omdat er ernstige twijfels waren over het feit dat A.S. werkelijk uw broer was; en omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan de door u geschetste levensloop. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder het land te verlaten deed u op 4 mei 2018 opnieuw een verzoek tot internationale bescherming. U haalt als nieuw element aan dat u dankzij een DNA-test kan bewijzen dat A.S. inderdaad uw broer is. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u daar niemand hebt, aangezien u altijd in Pakistan hebt geleefd tot aan uw vertrek naar Europa. Ter staving van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: de DNA-test door het UZ Leuven, een brief van uw advocaat, een brief van uw broer A.S. en een kopie van diens verblijfstitel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hierbij dient in de eerste plaats te worden beklemtoond dat u zich beroept op dezelfde vrees als tijdens uw vorige asielaanvraag (DVZ, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag - vertaling, vraag 5.1). Die procedure werd door het CGVS afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze problemen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Het feit dat u in het kader van uw huidige procedure verwijst naar uw eerder vermelde asielmotieven, motieven die op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kunnen worden, wijzigt hier niets aan. Door het louter herhalen van uw beweerdte terugkeervrees slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, met name het resultaat van de DNA-test, de brief van uw broer en diens verblijfstitel, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze stukken de reeds gemaakte beoordeling van uw motieven niet kunnen ombuigen.

Dat u middels een wetenschappelijke test kan aantonen dat de heer A.S. inderdaad uw broer is, is niet van aard om de gedane vaststellingen te wijzigen. Bij het onderzoek van een gegronde vrees voor vervolging moeten steeds de individuele omstandigheden van de verzoeker in aanmerking worden genomen. Het feit dat u biologisch verwant bent met A.S. betekent op geen enkele manier dat u noodzakelijkerwijze in dezelfde omstandigheden en op dezelfde plaatsen hebt gewoond als hem, noch dat u op dezelfde basis een status toegekend moet worden. Zo moet in herinnering worden gebracht dat tijdens de vorige asielprocedure, waarin u ook al stelde dat u de broer van A.S. bent en waarin u beweerdte dezelfde levensloop achter de rug te hebben, u vreemd genoeg niet in staat was om geloofwaardige verklaringen af te leggen over de plaatsen en personen die stonden afgebeeld op de foto's die A.S. neergelegde ter staving van zijn verblijf in Pakistan, dat u geen informatie kon geven over de procedures voor documenten die u nodig zou hebben om in Pakistan te verblijven en dat u zelfs totaal onwetend bleek te zijn over de regio waar u heel uw leven zou hebben doorgebracht. Op die basis werd besloten dat u het geenszins aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk op die plaats zou hebben gewoond en dat u aldus geen eerlijk zicht wenst te bieden op uw achtergrond en herkomst. Deze DNA-test is niet van aard om deze beoordeling in een ander daglicht te stellen.

De verblijfstitel van uw broer bevestigt slechts zijn identiteit, dewelke niet wordt betwijfeld. In zijn schrijven verwijst uw broer naar het feit dat u ziek en zorgbehoevend zou zijn. Dit wordt niet gestaafd door enig document en is dus een blote bewering. Bovendien staan deze beweerdte medische problemen niet in verband met de door u ingeroepen vrees. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Daar waar u verwijst naar een kleurenkopie van uw vluchtelingenkaart die het CVGS reeds in zijn bezit zou hebben (DVZ, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag - vertaling, vraag 1.1 en vraag 5.2) dient men vast te stellen dat deze zich niet in het administratief dossier bevindt en dat u die ook niet heeft voorgelegd tijdens uw eerdere procedures. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal niet eens in staat om een prima facie beoordeling te doen van het document waar u naar verwijst zonder het bestaan ervan aan te tonen.

Behalve deze elementen wijst uw advocaat in zijn schrijven ook op de algemene situatie in Afghanistan waarin u bij terugkeer zou terechtkomen. Deze wordt hieronder verder besproken.

De subsidiaire beschermingsstatus kan immers worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van uw laatste verblijfplaats(en) is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 mei 2018 een schending aan "van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet".

Hij meent dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan "omdat hij totaal vervreemd is van dat land", dat hij geboren en getogen is in Pakistan, dat hij minderjarig was toen hij Pakistan verliet richting Europa en dat "men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn". Volgens hem heeft de commissaris-generaal "nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker, iemand – totaal analfabeet is" noch met zijn "psychologische toestand".

Hij voert tevens een schending aan "van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal "zijn tweede asielaanvraag op een super oppervlakkige wijze onderzocht heeft", gezien "verzoeker bij het verlaten van Pakistan minderjarig was" en de commissaris-generaal "bij de toekenning van de internationale bescherming aan de heer A.S. [wel geloofde] dat zijn ouders en broers en zussen in Pakistan woonden". Hij vraagt zich af: "Hoe kan dan het mogelijk zijn dat verzoeker, een minderjarig, op dat moment niet samenwoonde met zijn ouders???".

Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal “nagelaten heeft om te voldoen aan [zijn] samenwerkingsplicht zoals het verwoord is in artikel van de kwalificatierichtlijn”, dat de commissaris-generaal “minstens de moeite [kon] doen om contact op te nemen met het UNCHR in Brussel ten einde het verblijf van verzoeker als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan bevestigd te krijgen” en dat de commissaris-generaal “aan de hand van verzoekers broes dossier over voldoende informatie beschikt om tot een correcte beslissing te komen”.

Waar hem verweten wordt dat hij niet in staat was om geloofwaardige verklaringen af te leggen over de plaatsen en personen die stonden afgebeeld op de foto's die S.A. neerlegde, benadrukt hij dat hij deze personen wel kende, maar dat zijn broer hierover zelf tegenstrijdige verklaringen aflegde en “naar een persoon als broer en in ander geval naar die persoon als vader [verwees]”. Hij voert nog aan “dat iedere persoon zijn broer en vader op foto herkenf”. Verzoeker stelt dat hij weinig over Pakistan wist omdat hij als minderjarige Pakistan verliet en hij laaggeschoold is.

Verzoeker wijst erop dat zijn broer subsidiaire bescherming heeft gekregen en dat de door hem aangehaalde feiten nu tegen verzoeker gebruikt worden om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Hij klaagt ook aan dat hij “geen kans kreeg om gehoord te worden bij zijn tweede asielaanvraag”.

Verzoeker voert een schending aan van “artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet juncto schending van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet”.

Volgens verzoeker werd “nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft”. Hij meent “dat Afghanistan niet veilig is” en citeert uit artikelen en mensenrechtenrapporten dienaangaande.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing “te vernietigen en te hervormen” en hem als vluchteling te erkennen, minstens de bestreden beslissing “te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing “te vernietigen en te hervormen” en hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de bestreden beslissing “te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgens de inventaris “Brief van verzoekers raadsman”, maar tot op heden wordt nagelaten deze brief neer te leggen.

Ter terechtzitting legt verzoeker “Proof of Registration als Afghaanse vluchteling in Pakistan” voor.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.4. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 augustus 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst en problemen in Hesarak, Afghanistan. De Raad bevestigde deze beslissing op 14 december 2016 en stelde vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld, maar dat hij zijn herkomst uit Khanjar, district Hesarak, provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk maakt (RvV 14 december 2016, nr. 179 412).

2.3.5. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker toe gelogen te hebben over zijn geboorte, verblijf in Hesarak, Afghanistan en de daaruit voortvloeiende problemen.

Hij verklaarde in werkelijkheid geboren te zijn in een Afghaans vluchtelingenkamp in Akora Khatak, district Nowshera, provincie KPK, Pakistan, en het land te hebben verlaten samen met zijn broer, omwille van diens persoonlijke problemen. Op 25 januari 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn band met A.S., die in België de subsidiaire bescherming toegekend kreeg, noch aan zijn levenslange verblijf in het vluchtelingenkamp te Akora Khatak, Pakistan.

2.3.6. In het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming legde verzoeker een DNA-test voor waaruit zou blijken dat S.A. zijn biologische broer is. Op 14 mei 2018 besliste de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, gezien verzoeker - ondanks de aangetoonde biologische band met S.A. - nog steeds in gebreke blijft aannemelijk te maken dat hij in het vluchtelingenkamp te Akora Khatak, Pakistan, verbleef.

2.3.7. Waar in het verzoekschrift wordt ingegaan op verzoekers gebrekkige kennis over het vluchtelingenkamp te Akora Khatak, Pakistan, en over de plaatsen en personen die stonden afgebeeld op de foto's van S.A., benadrukt de Raad dat deze argumenten werden opgenomen in de beslissing van de commissaris-generaal van 25 januari 2018, in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming, waartegen verzoeker geen beroep heeft ingediend en die als dusdanig vaststaan. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.8. Ook met betrekking tot de stelling in het verzoekschrift dat hij *“geen kans kreeg om gehoord te worden bij zijn tweede asielaanvraag”*, benadrukt de Raad dat thans, in de huidige beroepsprocedure, de beslissing van de commissaris-generaal in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming voorligt. Volledigheidshalve merkt de Raad echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel tijdens zijn eerste als tijdens zijn tweede asielprocedure gehoord werd, respectievelijk op 15 juni 2016 en op 27 oktober 2017.

2.3.9. In zijn huidige, derde, verzoek om internationale bescherming legde verzoeker een DNA-test voor waaruit zou blijken dat S.A. zijn biologische broer is. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zijn broer subsidiaire bescherming heeft gekregen en dat de commissaris-generaal *“aan de hand van verzoekers broes dossier over voldoende informatie beschikt om tot een correcte beslissing te komen”*. De Raad stelt echter vast dat uit de beslissing van de commissaris-generaal inzake het achtste verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer S.A., toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de problemen van S.A. omwille van zijn relatie met een vrouw, noch aan zijn bewering problemen te zullen kennen omwille van zijn verblijf in een kerk. Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vermeldt voornoemde beslissing enkel: *“Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit en met alle door u afgelegde verklaringen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 onder b van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u de status van subsidiair beschermde te worden toegekend”*. De Raad kan het verzoekschrift dus geenszins bijtreden waar wordt beweerd dat de commissaris-generaal *“bij de toekenning van de internationale bescherming aan de heer A.S. [wel geloofde] dat zijn ouders en broers en zussen in Pakistan woonden”*, wel integendeel. Anderzijds gezien uit de beslissing inzake S.A. niet kan blijken op basis waarvan S.A. de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd, kan deze toekenning niet aantonen dat verzoeker zich in dezelfde situatie bevindt en dus eveneens internationale bescherming behoeft.

2.3.10. Hoe dan ook werd verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming gehoord op het Commissariaat-generaal aangaande zijn verblijf in het vluchtelingenkamp, maar bleken zijn verklaringen en kennis geheel ontoereikend om dit levenslang verblijf aannemelijk te maken. De beoordeling in de beslissing van de commissaris-generaal van 25 januari 2018, waartegen verzoeker niet in beroep ging en die als dusdanig vaststaat, luidt als volgt: *“Uw kennis omtrent de regio waar u beweert te zijn opgegroeid, is bovendien ondermaats gebleken, wat ook het geloof in uw beweerde herkomst uit Akora Khatak in zeer sterke mate ondermijnt. Zo weet u vooreerst niet te zeggen of de provincie waarvan u verklaart afkomstig te zijn grenst aan uw beweerde land van herkomst (CGVS, p.22). Khyber Pakhtunkhwa deelt nochtans wel degelijk een grens met Afghanistan (zie administratief dossier). Naast de vaststelling dat u geen enkele andere Pakistaanse provincie weet te benoemen, kon u tijdens uw gehoor bij de DVZ zelfs niet eens de naam geven van deze provincie waar u beweert te zijn opgegroeid (verklaring DVZ, vraag 10). Nowshera is u verder onbekend (CGVS, p.22). Dit verbaast, gezien dit de naam is van het district waarin Akora Khattak ligt. De stad Mardan meent u te kennen maar weet u niet te situeren (CGVS, p.20). Mardan is nochtans een van de grotere steden in de buurt van Akora Khattak. Ook de plaatsen Adamzai, Charsadda, Risalpur, Asha Khel en Deri Kati Khel weet u niet te situeren (CGVS, p.21 & 22). Dit is frappant, gezien deze dorpen of steden zich allemaal in de nabije omgeving van Akora Khattak bevinden, waar u verklaart te zijn opgegroeid. Verder verklaart u dat het ongeveer een uur wandelen was naar de rivier (CGVS, p.20). Volgens de beschikbare kaarten, bevindt Akora Khattak zich nochtans aan de rivier, waardoor uw antwoord doet verbazen. Daarnaast hebt u geen enkel idee of er ergens bruggen waren over de rivier, als men u hier naar vraagt (CGVS, p.20). Volgens dezelfde kaarten, kan men nochtans de rivier oversteken via een brug in Akora Khattak. Van de gebouwen in de omgeving bent u al even slecht op de hoogte. Hoewel u verklaart dat er wel scholen en ziekenhuizen zijn, weet u geen enkele naam van een ziekenhuis noch een school te noemen (CGVS, p.12 & 24). Dat u de namen niet kon weten omdat u niet kon lezen, is daarbij een weinig serieus antwoord (CGVS, p.24). Van ‘Dar-ul Uloom Haqqania’ hoorde u verder nog nooit (CGVS, p.24). Deze grote moskee, gelegen in het centrum van Akora Khattak, is nochtans enorm berucht gezien de vele Jihadistische leiders die er les volgden (zie administratief dossier). Het lijkt uitgesloten dat een inwoner van Akora Khattak niet van het bestaan van deze moskee zou afweten. Verder gevraagd naar waar men de trein kon nemen vanuit het station dat in Akora Khattak ligt, moet u het antwoord alweer schuldig blijven (CGVS, p.21). Dat u dit niet weet, verbaast wederom. Men kan namelijk te trein nemen naar Peshawar, zowaar de grootste stad in de wijde omgeving. Men kan dus wel verwachten dat mensen in uw beweerde dorp van herkomst naar de stad pendelden, en dat dit gegeven u wel bekend zou zijn. Verder verklaart u de sigarettenfabriek te kennen die zich in Akora Khattak bevindt en dat u ze reeds van ver zag (CGVS, p.21). Gevraagd naar hoe deze fabriek er dan wel uitzag, antwoordt u dat u dat niet weet en verklaart u plots dat u ze toch nooit zou gezien hebben (CGVS, 21). Allerlei vaststellingen die lijken te bevestigen dat u in werkelijkheid niet in deze regio woonde. Tot slot is ook de etnische compositie van Akora Khattak u totaal vreemd. Gevraagd of er Khattak leven, antwoordt u dat u dat niet weet (CGVS, p.24 & 25). De Khattak zijn nochtans veruit de grootste stam in het district (zie administratief dossier). Van de Gurmorian- en de Khesgi-stam, de respectievelijk tweede en derde grootste stammen in het district, hoorde u ook nog nooit (CGVS, p.25).”* Het louter voorleggen van een fotokopie van een vluchtelingenkaart, zonder vermelding van de door hem opgegeven achternaam en met een ander geboortjaar, kan de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent het vluchtelingenkamp in Pakistan niet verschonen.

2.3.11. De thans ter terechtzitting neergelegde vluchtelingenkaarten uit Pakistan van zijn broers, op naam van A.Z. en M.Z., en van zichzelf, op naam van W.Z., zijn slechts fotokopieën, net als de andere vluchtelingenkaarten die zich bevinden in het administratief dossier, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij zijn originele Pakistaanse vluchtelingenkaart kon laten opsturen (gehoor, p. 15-16). Ook kan uit tal van elementen kan blijken dat deze vluchtelingenkaarten gebreken vertonen. Zo bevatten geen van deze kaarten de door verzoeker en zijn broer A.S. opgegeven achternaam, S., en vermeldt de beweerde vluchtelingenkaart van verzoeker als geboortjaar 1996, terwijl hij tijdens zijn asielpcedure beweerde in 1998 geboren te zijn (verklaring meervoudige asielaanvraag van 16 maart 2017, punt 4) en tijdens zijn laatste gehoor van 27 oktober 2017 op het Commissariaat-generaal beweerde *“misschien 20 jaar, ongeveer”* te zijn (gehoor, p. 4). De authenticiteit van verzoekers vluchtelingenkaart wordt nog ondermijnd door de vaststelling dat hij niet kon aangeven of hij ooit vingerafdrukken moest geven voor de kaart en wanneer deze kaart het laatst werd verlengd (gehoor, p. 26-27). Verzoekers neergelegde vluchtelingenkaart kan niet aantonen dat deze op hem betrekking heeft. Er kan evenmin enige bewijswaarde aan gehecht worden.

2.3.12. Verzoeker werd, nadat hij toegaf in Pakistan geboren te zijn en er als Afghaanse vluchteling te zijn opgegroeid, niet gehoord over zijn beweerde afkomst in Afghanistan. In zoverre verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan - verzoeker verwijst enkel naar de problemen van zijn broer die ongeloofwaardig worden geacht (gehoor, p. 6) - stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet getwijfeld wordt (RvV 14 december 2016, nr. 179 412). Het administratief dossier bevat ook geen landeninformatie over zijn beweerde streek van afkomst, Parwan, noch over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel of andere grootsteden, waar verzoeker zich mogelijk zou kunnen vestigen.

2.3.13. Waar de bestreden beslissing dan ook besluit dat er *“geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet”*, kan enkel worden vastgesteld dat het de Raad aan informatie ontbreekt om *in casu* tot een dergelijke conclusie te kunnen komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 mei 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK